

gaaende Ændringsforslagene have den ærede Ordfører og den ærede sidste Taler udtalt sig saa udførligt, at jeg ikke skulde have taget Ordet, naar det ikke var for et enkelt Punkts Skyld. Meningen med Loven var i første Række at sikre de forsikrede, uden at Staten dog derved skulde paatage sig noget særligt Ansvar for Selskabernes Soliditet. Den Fordring til Loven, at den skulde sikre de forsikrede, forekommer det mig, at Lovforslaget i høj Grad har fyldstgjort. Som Lovforslaget forelaa, vare i alt Fald de, der vare forsikrede i danske Selskaber, virkelig betryggede. Maaske vare de mindre betryggede i udenlandske Selskaber; men i den Retning mener jeg, at Udvalgets Ændringer til Dels have raadet Bod ved at forlange Depositum af de udenlandske Selskaber og for øvrigt stille dem nogenlunde lige med de danske — noget effektivt Tilsyn med de udenlandske Selskaber lader der sig jo i det hele taget ikke etablere. Med Hensyn til dette Depot havde jeg i Begyndelsen nogen Antipati, fordi jeg saa saaledes paa det, at det maaske i udenlandske Selskabers Agenters Hænder kunde bruges som Reklame og derved muligvis give dem en Favør over for danske Selskaber, som jeg mener, de ikke burde have. Nu ser jeg anderledes paa Sagen, idet jeg haaber, at det indgribende Tilsyn, Staten faar med de danske Selskaber, og det, at den fornødne Formue fordres henlagt, og alle de øvrige Kauteler over for de danske Selskaber ville sætte disse i Stand til fuldt ud at kunne optage Konkurrencen med de udenlandske. Jeg finder derfor ikke, at de lide noget ved, at man stiller den Fordring til de udenlandske Selskaber at stille Depot.

Et andet Hensyn, som Livsforsikringsforslaget jo maatte tage, var det, at man ikke skulde hemme Forsikringsselskaberne i deres Virksomhed. I den Henseende saa jeg noget ængsteligt paa Forslaget, idet det indeholdt to Bestemmelser, som jeg mente mulig kunde hemme Forsikringsvirksomheden noget. Den første Bestemmelse var den om Forsikringsinspektøren, hvem man gav en meget udstrakt Myndighed, ja, saa at sige Haands- og Halsret over Selskaberne. Den anden Bestemmelse var den, at der i Lovforslagets §§ 11—14 var fastsat ganske bestemte Regler med Hensyn til Opgørelsen af den fornødne Formue- og Sikkerhedsfondet, som jeg ogsaa tror vil hemme Selskaberne noget i deres Virksomhed. Hvad Forsikringsinspektøren angaar, er man jo kommen bort fra det oprindelige Forslag; idet hele Udvalget — det er næppe ganske

korrekt, naar der paa første Side i Betænkningen staar omtalt et Flertal — er enigt om, at det Forsikringsraad, der indføres, hvis Ændringsforslagene vedtages, er bedre end en Forsikringsinspektør. Der er altsaa egentlig ikke noget Flertal i denne Henseende; der er kun to Medlemmer, der have ment, at en anden Ordning end den foreslaede muligt vilde være endnu bedre, nemlig den, at man beholdt Forsikringsinspektøren, men ved hans Side satte et Forsikringsraad, som Selskaberne kunde appellere Forsikringsinspektørens Afgørelser til. Der blev indvendt ogsaa af den sidste ærede Taler, at et saadant Forsikringsraad ikke vilde faa tilstrækkeligt Arbejde og derved ikke vilde blive tilstrækkelig kyndigt til at kunne bedømme de Afgørelser, Forsikringsinspektøren har truffet, og tage Bestemmelser, naar Sager appelleredes til det, hvorimod det var bedre med et Forsikringsraad, der stadig sad og beskæftigede sig med Sagerne. Jeg er bange for, at Forsikringsinspektøren, der skal være udnævnt af Kongen og være Formand for Forsikringsraadet, vil faa det afgørende Ord alligevel. Det er jo ham, der først behandler Sagerne, han vil altsaa have temmelig let ved at indvirke paa Forsikringsraadets Medlemmer. Jeg er bange for, at der derved gennem Forsikringsraadet alligevel skal lægges et for stort Ansvar og alt for stor Magt i den ene Mands Haand. Det vil nemlig kun blive ham, der høres; den anden Part høres ikke, og det var det, jeg vilde komme til ved at lave et Forsikringsraad, som Selskaberne kunde appellere Forsikringsinspektørens Afgørelse til. Det har imidlertid ikke faaet Tilslutning hverken hos den højtærede Minister eller hos Resten af Udvalget, og jeg har derfor ligesom min ærede Kollega anset det for unyttigt at stille Ændringsforslag derom, men jeg ser endnu ikke rettere, end at det maaske var den bedste Maade at ordne Forsikringsraadet paa. — Med Hensyn til den anden Bestemmelse, som hemmede Selskaberne i deres Virksomhed, nemlig disse Normativbestemmelser i §§ 11—14, maa jeg indrømme, at Ministeren ved at foreslaa Ændringsforslag Nr. 53 i væsentlige Henseender har overvundet mine Anker mod disse Bestemmelser, og jeg kan derfor slutte mig til dem. Med disse Ord skal jeg anbefale de stillede Ændringsforslag til Vedtagelse.

Indenrigsministeren (Bramsen): Rigsdagssamlingens Udstrækning ud over 1ste April, som i Almindelighed er uvelkommen,